

вѣшкиятъ корабъ. Морето може да бжде тихо или развълнувано, но корабътъ трѣбва да бжде здравъ, да познава естеството на вълнитѣ, за да стигне благополучно на опредѣленото пристанище. Достатъчно е да минете само единъ пжтъ презъ развълнувано море или океанъ, за да опитате силата на вълнитѣ. Развълнуваното море или развълнуваниятъ океанъ е стихия. Попаднешъ ли въ тази стихия, трѣбва да се държишъ здраво за парахода. Достатъчно е само нѣколко часа да те полюлѣятъ вълнитѣ, за да изгубишъ основа подъ краката си. Щомъ напуснешъ парахода, веднага се съвземашъ. Морето не се интересува отъ общественото положение на човѣка. Дали си философъ, ученъ, музикантъ или министъръ, то не иска да знае. Щомъ си попадналъ подъ ударитѣ на вълнитѣ, ще те търкалятъ на общо основание. Щомъ утихне морето, ти мислишъ, че всичко е свършено. Свършено е за нѣколко часа, или най-много за день - два. Новъ вѣтъръ ще духне и ще вдигне вълнитѣ на голѣма височина.

Интересно е да наблюдава човѣкъ, какво става съ пжтницитѣ, които пжтуватъ въ развълнувано море. На пристанището ги изпращатъ близкитѣ имъ, поднасятъ имъ букети, махатъ имъ съ ржце, съ кърпички. Пжтницитѣ се радватъ, че ще пжтуватъ. Щомъ се качатъ на парахода, вълнитѣ започватъ да се проявяватъ. Докато трае люлѣнето, единъ следъ другъ пжтницитѣ започватъ да се превиватъ, да пѣшкатъ. Нѣкои отъ тѣхъ се натъркалятъ